

NA ÚTĚKU.

Příhody tří uprchlíků na Sibiři.

Vypravování ze života sibiřských vypovězenců.

Náčelník policie zaslechl, jak mu kolem uší říči nikoli broky, nýbrž kulkou, jež mu rotrhla štítek čapky; nepochyboval více o úmyslu uprchlého vyhnance. Napadlo mu, že by měl stejnou dátí odpověď. Mělté podobně střelivo hotoval. Byla to výzva k souboru. Než příšný náčelník policie ihned vzdal se této myšlenky jako známky slabosti a strachu. Neslouželo se, aby se postavil takovému souku; příšná povinnost mu zapovídala jít až do krajnosti. Byl na něm, aby ho přivedl živého, s rukama do zadu svázánýma, do sídla místodržitele.

Avašk nebyl přece tak rekovaný, aby vyčkal druhé rány, již mu určil Igor, nýbrž padl do hustých křovin právě v tom okamžiku, kdy zazněl druhý výstrel.

Jakmile byl na zemi, zavěsil pušku na ramenou a po rukou a po kolenu smýkal se vzdále do hustin zakralých cedrů. Tím způsobem dostal se mimo dosah střel laporových.

Jakmile Igor vypálil svoji zbraň, posílal opatrně prst drže na spoušti ručnice na ono místo, kde náčelník policie jeho zrakům zmizel. Obával se úkladu, výpadu, náhlého útoku; nenalezl nikoho v místě tom, kde se domníval, že je ukryt Jermak.

Prohledal okolní křoviny stále si počítaje opatrně, však po Jermakově ani slechu.

Konečně stanul u horské stezky, kterou se ubíral jeho družina. Byl zbledlý, s cílem vytřeštěnýma, nohy pod ním klesaly.

"Možná, že jsem ho zabil," řekl sám sám, "nebo poranil — zahyne tu bez pomoci! Sám tomu chtěl!" Zrychlil krok, aby dostihl Nadědu. Slyšel dusot koní jedoucích po kamenité půdě. Za deset minut užela ho Naděda přeházení s tváří pobledlou.... Seskočila s oré.

"Ach, Igore, co's to učnil?" řekla, dotknutá se jemně mladého muže. "Bylo to za tebe!" řekl. "Za tebe a tvého bratra, dvě bylosti.... Kdyby se bylo jednalo jen o mne, byl bych váhal.... ano, přisahám!"

"Co učiníme?" otázala se Naděda po chvíli, oběma trapně.

"Nejprve musíme vsechnouti na koně," pravil Igor.

A pomohl své průvodkyni do sedla.

Po té vytáhl z koženého brašny dvě koroptve a vodní slípku a zavolal vůdce, jenž byl u předního praváho:

"Tu máš čerstvé maso! A myní na cestu!"

"A co s tímto koněm?" podotknul Jakut, ukazuje na koně cestujícího, jenž zůstal pozadu.

"S tímto koněm?.... Pusť ho na svobodu, on neutěče a s jeho pámem se více neshledáme! Ku předu!"

Malá družina dala se na pochod. Jakut pokračoval opět v přerušené písni, a kůň Jermakův opouštěl na stezce horské, když byl obratil nozdrý povětrnu zaříčel.

"Ubohý živí!" politoval ho Igor.

"Ubohý muž — a nešťastný Igor!" dodala jeho průvodkyně.

VI.

Pařížan.

"Kde je nejbližší stanice?" táhal se Igo Semenov vůdce.

"V Miure," odvětil tento. "Ale ještě před ní přijdeme k jurtě, kde přenocujeme."

"Dobrá!" pravil Igor.

Cesta byla stále méně patrná. Našim pocitným bylo se bráti kolem celé řady malinkých jezírek, na jejichž visutých březích vypínaly se modřiny. Igor čas od času naslouchal, aby se přesvědčil, není-li pronásledován náčelníkem policie. Naděda nebála se toho více, ježto věřila, že je už mrtev. Ale při tomto strastném ú-

rovi Jakuta, s nímž se byl v Aldanu smluvil. Jmenoval se Tékel. Měl provázeti uprchly tak dlouho, pokud by potreboval jeho služeb. Byl to muž asi třicetletý, malého vzhledu, ale statný a silný. Pohled jeho prozraoval dobrovlastnost a říznou chytrost.

Bylet ustanoven k tomu, aby začínal, co by uprchlíci skrývali v lesu burukanském, počínajícím na úpatí hor Janských, šel přesky až do Začíverska, malého městečka, prostřírajícího se na pravém břehu Indigiry, a vrátil se za prvních tuhých mrazů s povozem ("nartou"), taženým statečným potahem sobů. Laflér koupil včera v Aldansku jednoho koně pro Igora a v druhém nižším vzhledu pro Nadědu, pak koníka pro kolesku, kterou měl řídit Tékel a v níž by se usadil Ladislav. Kůň nyní zapřážený do kolesky měl být po necháném jakutském koňaři. Poštovní koně poslali se slušně obdarovaným vozkou zpět.

Průvod hnul se po odpočinku a hodinu trvajícím. Igor předpokládal ve svých podrobných rozpočtech, že po prvních tuhých mrazech měsíce září utuhne rozměrná půda, která před čtrnácti dny byla plna nepřekonatelných nesnází.

Krajina byla čím dalej tím více pahorkatější. Velké stromy, mezi nimiž kraloval modřín, pokrývaly návrší. Průvody byly vymlety proudy dešťové vody. Daleko na severu ráhly se v dlouhém řetězu horském ostré vrcholky pokryté sněhem.

Aby se mohli přeplavit přes řeku Aldanu, bylo si třeba opatřit plochý vor a požádat domorodce za přispění, poněvadž řeka byla neméně než 150 metrů široká. Když se dostali přes tento pravidelnou, pokusili se naši cestovatelé postavit čtvrtřanný, ze sochách kůží zroběný stan, který domorodci nazývají "polog". Laflér jej zakoupil v Aldansku. Hodlali jej vezít svinutý nyní v kolesec, později v sobí povoz.

Vyňali něco potravin z vaku, aby se hostina stala veselou, nescházelo nic než trochu veselí, jenž nedostavilo se přes všechny pokusy Laflérové, jenž se snažil především třísknouti na řeku. Koně byly vysoké, aby nemohli chrupati unzroulnou trávu; později byly puštěny na svobodu. I rozbehli se do sousedního lesa.

Igor i Naděda byli z dobré příjemnosti plní starosti. Bylo zřejmo, že náčelník policie byl uchvatný. Pyšná temeta, pokrytá sněhem, křížávaly ledovce, zasedlé ve vysokých rozesedlinách, temné útesy, často bleskem zasažené, kolmé, nedostupné stěny, vše to svářalo srdeč. Přimražovalo mysl, hýbalo duši. A pod zasmušilým nebelem tálila se do nekonečna souběžná pohorš s boky tu a tam travnatými krytými, rozvětvenými se pustá údolí, úzké propasti, bezedné strže, srázy, odkud vystupovala modrává mlha z vod trávnatých se vodopády; byla to nezměrná kamenná stupňovitá divadla, lysé skaliny a ostré hroty vrchů....

Byleto to místo zasmušilé, pusté, zamračené, ba více než zamračené, temné, jakoby určené ku spáchaní zločinu.

Tu najednou spozoroval Tékel s tohoto hlediska ve směru východním, jinu naši cestovatelé byli prošli, jezdce, s nouzou k průsahu podstupujícího, zápasíceho s vichrem, když zůstal vzhledem k tomu, že ještě nebyl vysoký, aby se mohl srovnat s vysokým postarem.

"Ah, pro báh!" zvolal Laflér, "to náčelník policie."

"Tím lepe," uklouzlo se rty Igor, "pane Laflére," řekl Igor, "vše oddanost podrobena byla velmi přísně zkoušce. Nechte nás zde, ať se stane co chce, věřte, že nás nezapomenou...."

"Nikoliv," zvolal výtečný Laflér, "já vás neopustím, pokud nepřekročíte řetěz hor Janských."

Naděda připojila se k Igorovi, ale nepodařilo se jím zvrtouti rozhodnutí učitele tanče.

Za chvíli představil Laflér Igovi Jakutu, s nímž se byl v Aldanu smluvil. Jmenoval se Tékel. Měl provázeti uprchly tak dlouho, pokud by potreboval jeho služeb. Byl to muž asi třicetletý, malého vzhledu, ale statný a silný. Pohled jeho prozraoval dobrovlastnost a říznou chytrost.

Bylet ustanoven k tomu, aby začínal, co by uprchlíci skrývali v lesu burukanském, počínajícím na úpatí hor Janských, šel přesky až do Začíverska, malého městečka, prostřírajícího se na pravém břehu Indigiry, a vrátil se za prvních tuhých mrazů s povozem ("nartou"), taženým statečným potahem sobů. Laflér koupil včera v Aldansku jednoho koně pro Igora a v druhém nižším vzhledu pro Nadědu, pak koníka pro kolesku, kterou měl řídit Tékel a v níž by se usadil Ladislav. Kůň nyní zapřážený do kolesky měl být po necháném jakutském koňaři. Poštovní koně poslali se slušně obdarovaným vozkou zpět.

V dálce v těsných průvech Vercho-Janských ozývala se hučení buštiny. Druhého dne přešel dříve, když to bez namáhání; během buštiny byly pokryty z kořenů vyrvanými stromy a balvany, sítivitivmi se se sousedních výšin. Konečně dostali se z bařin a blížili se Vercho-Janskou — bohu dík!

"Cím dálé stoupali, tím více horky. Nebe bylo zachmuřeno, počalo sněžiti.... první podzimní sníh.... a teploměr klest až na druhý stupeň pod bodem mrazu.

Když postavili podruhé svůj stan, bylo třeba rozdělat ohně. V dálce v těsných průvech Vercho-Janských ozývala se hučení buštiny. Druhého dne přešel dříve, když to bez namáhání; během buštiny byly pokryty z kořenů vyrvanými stromy a balvany, sítivitivmi se se sousedních výšin. Konečně dostali se z bařin a blížili se Vercho-Janskou — bohu dík!

"Co se mne týče," pravil prohlížejícího se na pravém břehu Indigiry, a vrátil se za prvních tuhých mrazů s povozem ("nartou"), taženým statečným potahem sobů. Laflér koupil včera v Aldansku jednoho koně pro Igora a v druhém nižším vzhledu pro Nadědu, pak koníka pro kolesku, kterou měl řídit Tékel a v níž by se usadil Ladislav. Kůň nyní zapřážený do kolesky měl být po necháném jakutském koňaři. Poštovní koně poslali se slušně obdarovaným vozkou zpět.

V dálce v těsných průvech Vercho-Janských ozývala se hučení buštiny. Druhého dne přešel dříve, když to bez namáhání; během buštiny byly pokryty z kořenů vyrvanými stromy a balvany, sítivitivmi se se sousedních výšin. Konečně dostali se z bařin a blížili se Vercho-Janskou — bohu dík!

"Co se mne týče," pravil prohlížejícího se na pravém břehu Indigiry, a vrátil se za prvních tuhých mrazů s povozem ("nartou"), taženým statečným potahem sobů. Laflér koupil včera v Aldansku jednoho koně pro Igora a v druhém nižším vzhledu pro Nadědu, pak koníka pro kolesku, kterou měl řídit Tékel a v níž by se usadil Ladislav. Kůň nyní zapřážený do kolesky měl být po necháném jakutském koňaři. Poštovní koně poslali se slušně obdarovaným vozkou zpět.

V dálce v těsných průvech Vercho-Janských ozývala se hučení buštiny. Druhého dne přešel dříve, když to bez namáhání; během buštiny byly pokryty z kořenů vyrvanými stromy a balvany, sítivitivmi se se sousedních výšin. Konečně dostali se z bařin a blížili se Vercho-Janskou — bohu dík!

"Co se mne týče," pravil prohlížejícího se na pravém břehu Indigiry, a vrátil se za prvních tuhých mrazů s povozem ("nartou"), taženým statečným potahem sobů. Laflér koupil včera v Aldansku jednoho koně pro Igora a v druhém nižším vzhledu pro Nadědu, pak koníka pro kolesku, kterou měl řídit Tékel a v níž by se usadil Ladislav. Kůň nyní zapřážený do kolesky měl být po necháném jakutském koňaři. Poštovní koně poslali se slušně obdarovaným vozkou zpět.

V dálce v těsných průvech Vercho-Janských ozývala se hučení buštiny. Druhého dne přešel dříve, když to bez namáhání; během buštiny byly pokryty z kořenů vyrvanými stromy a balvany, sítivitivmi se se sousedních výšin. Konečně dostali se z bařin a blížili se Vercho-Janskou — bohu dík!

"Co se mne týče," pravil prohlížejícího se na pravém břehu Indigiry, a vrátil se za prvních tuhých mrazů s povozem ("nartou"), taženým statečným potahem sobů. Laflér koupil včera v Aldansku jednoho koně pro Igora a v druhém nižším vzhledu pro Nadědu, pak koníka pro kolesku, kterou měl řídit Tékel a v níž by se usadil Ladislav. Kůň nyní zapřážený do kolesky měl být po necháném jakutském koňaři. Poštovní koně poslali se slušně obdarovaným vozkou zpět.

V dálce v těsných průvech Vercho-Janských ozývala se hučení buštiny. Druhého dne přešel dříve, když to bez namáhání; během buštiny byly pokryty z kořenů vyrvanými stromy a balvany, sítivitivmi se se sousedních výšin. Konečně dostali se z bařin a blížili se Vercho-Janskou — bohu dík!

chrem donucen sestoupiti s koně; šel pěšky veda koně za úzdu.

"Co hodláte dělati, mít ubohý příteli?" tázal se Pařížan Igor.

"Co se mne týče," pravil prohlížejícího se na pravém břehu Indigiry, a vrátil se za prvních tuhých mrazů s povozem ("nartou"), taženým statečným potahem sobů. Laflér koupil včera v Aldansku jednoho koně pro Igora a v druhém nižším vzhledu pro Nadědu, pak koníka pro kolesku, kterou měl řídit Tékel a v níž by se usadil Ladislav. Kůň nyní zapřážený do kolesky měl být po necháném jakutském koňaři. Poštovní koně poslali se slušně obdarovaným vozkou zpět.

"Co se mnetýče," pravil prohlížejícího se na pravém břehu Indigiry, a vrátil se za prvních tuhých mrazů s povozem ("nartou"), taženým statečným potahem sobů. Laflér koupil včera v Aldansku jednoho koně pro Igora a v druhém nižším vzhledu pro Nadědu, pak koníka pro kolesku, kterou měl řídit Tékel a v níž by se usadil Ladislav. Kůň nyní zapřážený do kolesky měl být po necháném jakutském koňaři. Poštovní koně poslali se slušně obdarovaným vozkou zpět.

"Co se mnetýče," pravil prohlížejícího se na pravém břehu Indigiry, a vrátil se za prvních tuhých mrazů s povozem ("nartou"), taženým statečným potahem sobů. Laflér koupil včera v Aldansku jednoho koně pro Igora a v druhém nižším vzhledu pro Nadědu, pak koníka pro kolesku, kterou měl řídit Tékel a v níž by se usadil Ladislav. Kůň nyní zapřážený do kolesky měl být po necháném jakutském koňaři. Poštovní koně poslali se slušně obdarovaným vozkou zpět.

"Co se mnetýče," pravil prohlížejícího se na pravém břehu Indigiry, a vrátil se za prvních tuhých mrazů s povozem ("nartou"), taženým statečným potahem sobů. Laflér koupil včera v Aldansku jednoho koně pro Igora a v druhém nižším vzhledu pro Nadědu, pak koníka pro kolesku, kterou měl řídit Tékel a v níž by se usadil Ladislav. Kůň nyní zapřážený do kolesky měl být po necháném jakutském koňaři. Poštovní koně poslali se slušně obdarovaným vozkou zpět.

"